

Elmenekült a romantika a Városmajorból...

Hiába sóhajtozzuk: boldog békevilág! Örökre elment... Elment a derüs arcu, penziós öregurakkal, akik mikor látták, mire fordult a világ, leállították a zenélőórát, a kopott ferencjósokát kikéfélték, kikészítették az ágyuk mellé és lepihentek... Lepihent velük a mult s megöregedtünk mi fiatalok.

Más most az ég, a felhő, a nap. Más a föld, a kenyér és az ember. A cilinder: pávatoll; a gumirádió: ostoba luxus; az udvariasság szolgálai hajlam, a jóság hóbot. A szerelem meg — elment.

Elment a derüs arcu penziós öregurakkal örökre...

Egykor régen, szinte álom, itt mértük össze erőnket a szénatéri tollasokkal. A tollasoknál bicska is akadt, nálunk krisztinásoknál

Rége...

csak bot és csuzli. Betört fej, véraláfutások a bőrön, zuzott sebek egy-egy hósi kitüntetés... Ma pedig?

Csendes a Városmajor...

A fák földig hajló lombját megnyeste az olló, a dus bokrot kivágta a kapa, a szette padokat, amelyekre pedig egy-egy leszelő baka a párosszivek mellé odafaragta

Most...

Ferenc Jóska képét és örökké a tied-et kihuzkodták. Helyükre kőpadokat nyomtak, amelyeken kicsorbul a bicska, a ceruzát meg lemossa az eső. A nótáskedvű lámpagyújtogató is nyugodni tért... Vakító ivlámpák szórják a világot. A fogas se dohog. A Retek-utcán már nem hó-opp-olnak a kocsisok.

Most szép a kert. Diszes és belathato.

Akkor rejtelt volt és csendes. Nappal a mienk, este a szerelmeseké.

Most a — fővárosé...

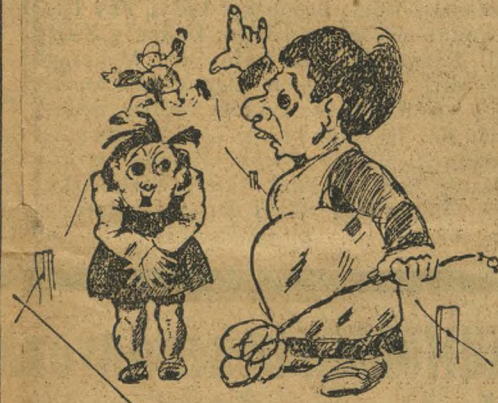
*

— Nyoma sincs itt a régi életnek — mondotta az öreg pereces. — Az a néhány szerelmes, ha ugyan akad még ilyen ebben a megveszekedett világban, nem ide jön mutogatni magát, hanem elbujik a Svábhegyen. Most csak ilyen szerelmesek járnak ide, mint ott az a két csitri. Az egyiket multkoriban úgy megverte a mamája, hogy bögsésétől hangos volt a liget. Azért csak kijön ide, hogy kellesse magát ezeknek a bönadrágos maskaráknak. Rége — sóhajtozta — nem így volt. Rége igazi szerelmesek voltak. Karonfogva sétáltak, ahol gyéribben világított a lámpa, megcsókolták egymást. Ha látta valaki, elfordította a fejét, vagy elkerülte őket. Most? Körbefognák s talán röhögnének is rajtuk. Akkor párosszivet rajzoltak a porba, ha észrevették a szegény perecest, vásároltak tőle. Ma pedig... Reggel száz perccet vettem. Majd itt van mind a kosaramba. Kinek kell? Kik érdekel a perec? Pedig finom kérem...

— Vennék én is öregem — mondtam — de nincs aprópénzem.

— Na látja, mindenkinek csak nagypénze van vagy semmije...

Elhallgatott. Őszi szél dült a fáknak. Pergett a száraz levél, seperte az uton, össze-

Ugy megverte...

hordta, körüljárta, aztán szétszórta vigan, örömebe, hogy itt az ősz...

— Cigaretája sincs? — kérdezte.

Elszégyenlettem magam. Az utolsó most dobtam el.

— Sajnos, elszívtam — feleltem.

Végignézett rajtam, talán megbánta, amiért ennyit beszéltem, mert csak éppen megbökte mutatójával a kalapja szélét és odébbállt.

*

A lámpák fehér fénye hidegen hull a kertre. Csend van. A templom körül sehol egy lélek. Csupán a retekutcai oldalon sétálnak páran. Az egyik padon villamoskalauz vacsorázik. A felesége, unottan nézi. Aztán újra üres padok sorakoznak.

A major mélye egészen kihalt, csupán a csösz ácsorog az egyik fánál. Kiváncsian megyek hozzá, hogy megtudjam, mi a véleménye az átrendezett majorról.

— A lehető legjobb — felelte tisztességtudóan. Amíg rendezetlen volt a major, nem volt áttekinthető. Most beláthatom az egész ligetet s ha valahol rendellenességet vesznek észre, egy-kettőre ott lehetek. Mostanában azonban nem igen fordul elő az ilyesmi. Nem mondom, néhány munkanélküli éjszakára meghuzná magát a padokon, de hát zavarjuk őket: Sajnáljuk, de mit tegyünk. A ligeten késő éjjel sokan mennek át, a ligetbe huzódó munkanélküli között pedig akadhat csavargó is. Ilyenek támadásának nem tehetjük ki a közönséget. Ezért zavarjuk őket.

— És ellenkezés nélkül mennek?

Elneveti magát.

— Igen, de megkerülik a ligetet és a másik oldalon visszajönnek. Ilyenkor aztán már erélyesebben lépünk fel velük szemben.

— És a szerelmespárok?

— Olyanok már nincsenek kérem. Öreg örök mesélik, hogy rége még huszfokos hidegben is kijöttek ide. Azóta meghalt a szerelem. Azt a pár csitrit, akik itt kószálnak felügyelet nélkül, állandóan zavarjuk.

— Szóval, modern park lett a majorból — mondom. — Régen nem ilyen volt.

— Akkor lehetett kérem. Más volt a világ. Mások voltak az emberek. Most így a helyes. Nappal a gyerekek játszanak, este meg a közönség sétál.

— És mi fizetést kap az őrszolgálatért?

— Egy órára negyvennyolc fillért. Naponta este 7-től reggel 7 óráig teljesítetek szolgálatot.

— Télen is?

— Igen kérem. Megszoktuk kérem.

— Harmincfokos hidegben is?

— Igen kérem, meleg teát iszunk, melegen öltözködünk és járkálunk. Még nem voltam beteg.

Látom, hogy mondani akar valamit.

— És hányan vannak?

— Kettő. Ezt akartam mondani. A társam, aki ott áll — mutatott a Retek-utca felé — negyedéves orvostanhallgató. Nem tudott tovább tanulni, eljött csösznek. Nem szégyen ez kérem. Ugyebár?

— Miért volna szégyen?

— És egészséges foglalkozás. Örülünk mindkettőnek az állásunknak. Megbecsüljük az állásunkat és teljes odaadással végezzük a szolgálatunkat, mert hol kereshetnénk havonta ilyen egészséges beosztásban majd 180 pengőt. Sok pénz az kérem.

A női kalapnál fontos: a forma a minőség

és az ár

megtalálja

FRIEDMANN-nál,
VI., Király-utca 8. (udvarban)

- Szép fizetés.
- Az ember örül a kenyérének kérem.
- Nős?
- Nem kérem. De talán — mondja felragyogó szemmel — talán hamarosan.
- Sok boldogságot! — mondom.
- Köszönöm.
- És jó éjszakát.
- Majd csak reggel — feleli nevetve. — Hét órakor...

És ideadta a csuklóját.

A keze hiányzott a csuklójáról...